

REBRE' L AMB ALEGRIA

Segon d'advent © Mots per a la família - Jordi Castellet

Un sacerdot recentment ordenat va ser enviat a treballar com a ajudant d'un rector, més gran que ell. El jove, doncs, va anar a saludar el seu nou rector, per a demanar-li orientació i assessorament. «Com ho puc fer per a predicar bé?» A la qual cosa, l'altre li va contestar: «com a molt, fes una homilia de deu minuts. La gent no té temps, la gent va per feina!» Quina no és l'experiència quan, en la mateixa església, al cap d'unes setmanes, s'organitzava el concert del Messies de Häendel. L'esdeveniment fou un èxit. Això sí, havent tocat i cantat durant dues hores, la gent encara demanava bisos. La gent tenia temps. La gent no tenia ni pressa ni res d'urgent que l'esperés. Quin era, doncs, aquell misteri? La pregunta esdevenia inevitable: «Com és que la gent pot seure en un sol lloc durant hores per a escoltar amb alegria la música coral, però no poden fer el mateix quan es tracta de l'escolta de la Paraula de Déu en la missa?» No hi va haver resposta. Els africans solen dir que els europeus es riuen de Déu, perquè quan estan resant a l'església només es miren el rellotge, comptant els minuts que resten per dedicar-li.

Finalment, un dia va tenir la resposta, de la boca d'un professor de teologia. Aquest li va dir que la gent necessita tenir una experiència personal de Déu en les seves vides, abans de poder escoltar amb goig la mateixa Paraula de Déu. La proclamació de la Paraula de Déu a les persones que no coneixen Déu d'una manera personal, que no tenen una relació amb ell, com declamar la poesia de sant Francesc als ocells: no serveix de res.

Aleshores sobrevé la pregunta: ¿com es pot fer que les persones indiferents, distants davant de la fe i de la celebració religiosa, passin a una situació d'alegria i d'entusiasme en sentir la paraula de Déu? Joan Baptista ens en dona una pista (Lc 3,1-6):

«^{Lc 3,2}Déu va comunicar la seva paraula a Joan, el fill de Zacaries, en el desert. ³Joan anà per tota la regió del Jordà predicant un baptisme de conversió per al perdó dels pecats.»

En aquests pocs versets hi podem descobrir els tres passos necessaris perquè una persona passi de la

tebiesa existencial a l'entusiasme de la fe. Serien tres passos correlatius. El primer és que Joan se'n va anar al desert. El segon, que la Paraula de Déu vingué a ell. El tercer, que Joan deixà finalment el desert i es dedicà enterament a proclamar la fe, amb la conversió i el baptisme. Es poden dibuixar aquestes tres etapes, molt apropiades per al temps d'advent, temps de vetlla i d'esperança, per tal de viure la vida amb fe i alegria. Vegem-ho.

En la primera etapa, entro al desert. El desert és un lloc per a trobar-se en la solitud, amb un mateix, amb els propis pensaments, idees, sensacions i sentiments. En aquest lloc espiritual, no tan sols físic, és el lloc adequat per a trobar-se amb ell. Cal entrar en aquest desert, si més no de forma simbòlica. Si no tinc previst anar-me'n de recés o d'exercicis espirituals, aleshores convé trobar el lloc i el temps més adient per a dedicar-lo a Déu. «^{Mt 6,6} Tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.» Aquest lloc pot ser a l'església o en aquell racó on ningú no em pot destorbar, per a endinsar-me en la lectura i en la meditació de la Paraula de Déu. Aquest és un lloc que cadascú conserva en el seu interior, el lloc espiritual per excel·lència per trobar-me amb aquell que sé que m'estima. El Pare del cel es vol trobar amb tu, en una tasca personal.

Segona etapa: la paraula de Déu em ve a trobar. Quan dono un pas cap a Déu, ell n'avança dos envers mi. En aquest moment, li estic permetent a Déu que prengui la iniciativa, per renovar-me, per omplir-me, per transformar-me, per remodelar en mi la seva imatge. ^{Gn 1,26} És aquesta l'etapa que Jesús mateix anomena «^{Jn 3,8} néixer de nou.» Quan això succeeix, descobreixo que voldria passar tot el dia a soles amb ell. Però, a l'igual que Joan, cal viure la pròpia vida, oferint les pròpies obligacions amb la família i amb la societat en bé del regne.

Tercera etapa: la proclamació de la fe. Certament que, havent experimentat la bondat de Déu, hom se sentirà impulsat a anar vers els altres, perquè puguin conèixer el seu amor, tal i com jo mateix l'he experimentat. És com si portés una samarreta d'aquelles amb la inscripció: «Ei, Déu és gran!» Aleshores la gent em mira i veu en mi l'alegria, la pau i la serenitat que emana de l'ànima arrelada en l'esperit. Són moments d'irradiació d'extrema felicitat, en què tothom vol ser com jo, temps en què tothom voldria ser el meu amic. Aleshores, cadascú es pot convertir en un samarità de l'altre, per mostrar el camí del desert. De fet, no cal anar molt lluny. Cada setmana, cada dia, tinc l'oportunitat d'anar al desert, rebre la paraula de Déu i comunicar-la.

On? A la celebració eucarística.

T'ho perdràs?